

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 33.

Fjerde Sessions anden Samling.

24de Møde.

Mandagen den 18de Jult.

(Fortf.)

Wessely (fortf.): Jeg anseer dette for et Princip, der ikke bør indføres ved den indenlandste Statsgjæld. Jeg troer, at det er anerkjendt, at det er en ufordeelig Betingelse for et Laan, at Staten skal binde sig til at gjøre visse bestemte Afbetalinger; jeg troer, at det er anerkjendt, og at man, uden at gaae ind paa Spørgsmaalet, om man bør afbetale paa Statsgjælden, er, saavidt jeg veed, enig deri, at disse Afbetalinger bør være afhængige af Statsmagten, og at denne ikke bør være bunden i saa Henseende ved indgaaede Contracter. Med Hensyn til § 6 kan jeg ikke antage, at den Myndighed, som er tillagt Gouverneuren, er hensigtsmæssig. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at det er en høist betænkelig Ting, at stille et Beløb af 420,000 Rbd. til Gouverneurens Raadighed, og at derved den Sum, som Staten kommer til at udrede, kan komme til at stille sig langt højere; det ene er en Erstatning, det andet er et Laan; men, saavidt jeg skjønner, er det høist betænkeligt at forøge de allerede stedbundne Laan. Kommer endnu dertil de foreskrevne Betingelser, saa skal jeg ikke nægte, at de Omstændigheder, hvortil Gouverneuren har at tage Hensyn, forekomme mig at være saa ubestemte, at derunder næsten Altting kan indbefattes. Saaledes hedder det med Hensyn til den sidste Regel, der er om-
talt, „om der ved, i Tilfælde af et saadant Laan at vise passende Bømsældighed fra det Offentliges Side, kan indvirkes sær fordeelsagtigt paa lignende private Creditforhold“. Det forekommer mig, at disse Ord ere af den Betydning, at de omfatte ethvert Laan til-

sælde. Det forekommer mig, at det er klart, at Gouverneuren, ved at tilstaae et saadant Laan, altid maa indvirke fordeelsagtigt paa lignende private Creditforhold, saa at det altsaa er en Betingelse, som ophæver alle de foreskrevne og giver Gouverneuren aldeles fri Haand. Jeg skal endnu henvende Opmærksomheden paa, at der i Vestindien eksisterer en Afgift til Colonialraadet, som kaldes Absentafgiften, og det forekommer mig, at det vel kunde have været at tage under Overveelse, hvorvidt den Omstændighed, om en Eiendom er belagt med den saakaldte Absentafgift eller ikke, burde være at tage i Betragtning af Generalgouverneuren ved at tilstaae et Laan, eller ikke.

Finantsministeren: Jeg maa, hvad den ærede Landstingsmands Udtalelser om § 6 angaaer, erklære mig aldeles uenig med ham. Hans Fremstilling af Forholdene kunde ogsaa give Anledning til den urigtige Opfattelse, at her var Spørgsmaal om en Bemyndigelse for Gouverneuren til at yde nye Laan; det er her ikke. Der er kun Spørgsmaal om at overlade Gouverneuren en Bemyndigelse, som ikke godt kan overlades Andre end Regjeringen, — i dette Tilfælde Gouverneuren, nemlig den, at skjønne, hvorvidt man, naar Bederlaget bliver udbetalt til Eierne af Plantager, hvori Statskassen har Part, da vil gjøre Statskassens Fordring gjældende med Strengthed i dette Bederlag, forsaavidt Regrene udgjorde en Deel af Pantet, eller ikke; og i denne Henseende er der ikke stillet 420,000 Rbd. til Gouverneurens Disposition, som den ærede Landstingsmand udtrykte sig; men det er overladt Gouverneuren paa sit Ansvar at bedømme, hvorvidt Omstændighederne ere saadanne, at han skal gaae frem med den yderste Strengthed imod Vedkommende